

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 24/2024
06.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела разбојништво у помагању из члана 206. став 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Николе Виоглавина, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Зрењанину К 30/20 од 09.10.2023. године и Кв 741/23 од 03.11.2023. године, у седници већа одржаној 06.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Николе Виоглавина, поднет против правноснажних решења Основног суда у Зрењанину К 30/20 од 09.10.2023. године и Кв 741/23 од 03.11.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Зрењанину К 30/20 од 09.10.2023. године окривљеној АА је на име трошкова ангажовања браниоца у предмету Основног суда у Зрењанину К 30/20 утврђен износ од 765.000,00 динара и паушални износ од 14.490,00 динара, односно укупан износ од 779.490,00 динара и накнада трошкова за рад у укупном износу од 6.825,00 динара, па је обавезана Република Србија-Основни суд у Зрењанину да у року од 60 дана од дана правноснажности решења и под претњом принудног извршења уплати износ од 765.000,00 динара и паушални износ од 14.490,00 динара односно укупан износ од 779.490,00 динара и накнаду трошкова за рад у укупном износу од 6.825,00 динара на рачун браниоца окривљене, адвоката Николе Виоглавина.

Против напред наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Никола Виоглавин, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, укине другостепено решење у целини, а првостепено решење у оспореном делу, и списе предмета врати Основном суду у Зрењанину на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је Основни суд у Зрењанину побијаним првостепеним решењем одбио захтев браниоца да се окривљеној досуде трошкови кривичног поступка на име награде браниоца за састав писане завршне речи погрешно налазећи да је завршна реч браниоца саставни део одбране окривљене на главном претресу, за коју је браниоцу већ призната награда. У вези са изнетим, бранилац, даље, наводи да писано израђена завршна реч представља посебну радњу одбране прописану Закоником о кривичном поступку, која се подноси у интересу одбране и има одређену садржину, због чега се мора сматрати образложеним поднеском у смислу тарифног броја 4. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Према томе, ако Основни суд у Зрењанину писано израђену завршну реч браниоца није третирао као „образложени поднесак којим се указује на чињенице које говоре у прилог одбрани“, (алинеја 12 тарифног броја 4. став 1), онда, по ставу одбране, је требало да га третира као део „писмене одбране“ (алинеја 10 истог тарифног броја).

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, бранилац окривљене указивао је и у жалби изјављеној против првостепеног решења, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу свог решења на страни 3, став 1. до 4. и страни 4. став 1. дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

При томе, по налажењу овога суда, писана завршна реч се не може сматрати засебном процесном радњом браниоца, с обзиром да је иста саставни део завршне речи коју бранилац усмено излаже на главном претресу, а како је то предвиђено одредбама члана 412. и 413. ЗКП.

Следствено изнетом, навођење чињеница у писаној завршној речи, које су у интересу одбране, насупрот наводима захтева, не указује да тај поднесак има карактер поднеска који је предвиђен тарифним бројем 4. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, за чије састављање би браниоцу припала посебна накнада.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

